

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Thomæ Tamburini Societatis Jesu Siculi
Caltasinettensis, In ... Universitate Messanensi Theologiæ
Primarii Professoris, Tractatus Quinque In Quinque
Ecclesiæ Præcepta**

Tamburini, Tommaso

Dilingæ, 1697

Caput XXVI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40032

CAPUT XXVI.

De Prudentia Confessarii in ordine ad ipsosmet.

1. **P**rima pars prudentiæ Confessarii est in ordine ad seipsum, ut scilicet non administret hoc Sacramentum in statu peccati mortalis, ne scilicet ipse mortaliter peccet, indignè Sacramenta tractando: ut distinctius alibi explicuimus: si verò prudenter sibi persuadebit, esse in statu gratiæ, vel quia non est sibi conscius peccati mortalis, vel si illius sit conscius, tamen sive per contritionem bona fide exillimaram, sive per Confessionem Sacramentalem legitimè ab ipso positam, gratiam recuperavit, tutò Confessiones fidelium excipiat; de excommunicato dicemus satis infra, cùm agemus de Communione c. 16. an. 33.

2. **Q**uæres, si Confessarius peccator eliciat actum contritionis, non ante actum audiendi peccata pœnitentis, nec ante impositionem pœnitentiæ, sed ante absolutionem sufficienter erit dispositus?

Respondeo. Sufficenter, de qua re supra diximus in simili c. 2. n. 19.

3. **Q**uæres iterum; quid si idem peccator Confessarius vocetur ad proximè moriturum, nec possit in illa temporis angustia se contere?

Respondeo. Absolvat sine timore; quia in illa necessitate Deus non imputabit illi ad peccatum, velle proximo in ea tam gravi necessitate salutem animæ conferre, de Lugo l. *supra* tit. d. 8. de Sacr. n. 151.

De Prudentia in ordine ad Pœnitentes.

4. **A**ltera pars prudentiæ est in ordine ad pœnitentes: & quidem prudenter se geret Confessarius.

Primò, si potius benignum Patrem se pœnitenti ostendat, quàm severum Judicem: id quod monent illi versus, quos ex Divo Thoma proponit Navarrus in *Enchiridio* c. 10. n. 2.

Confessor dulcis, affabilis, atque suavis

Prudens, discretus, mitis, pius, atq; benignus.

Caveat tamen, ne dum nimiam clementiam utitur, omittat illum, ut convenit, increpare.

5. **S**ecundò, prudenter se geret Confessarius, ne, dum aliquod grave, aut enorme peccatum audit, signa aliqua admirationis, vel horrois ostendat, aut aliqua perturbatione ipsum affici, advertat pœnitens; dissimulet ergo omnia usque ad finem Confessionis, ut dixi c. 13. n. 3. tunc increpet, si quid est increpandum, peccatorumque gravitatem explicet pœnitenti.

6. **T**ertiò, prudenter se geret Confessarius, si velit duorum potius confessiones audire bene, quàm perfunctoriè multorum, ut bene advertit Cajetanus V. confessio; id enim gratus Deo est, & ex contrario subit Confessarius periculum imponendi suis humeris peccata pœnitentium.

7. **Q**uartò, maximè prudentiam ostendat in examinando pœnitente, de quo omninò videatur, quod dixi c. 2. n. 2.

n. 2. & 3. at videatur etiam monitio, quam pro peccatis turpibus dedi c. 17. à n. 14. addam tamen hic in proprio loco duo documenta ad prudentiam Confessoris in examinando pœnitente, quæ etiam sunt cum prudentia intelligenda, & debito sale condienda.

8. Primum est Merollæ *tom. 1. disp. 2. c. 7. n. 74. & 79.* si quis, inquit, confiteatur, se v. g. non audivisse Missam tali die festivo, non est necesse, ut interroget eum Confessarius, quoties proposuerit non audire, & postea, retractato priori proposito per actum contrarium, iterum habuerit voluntatem non audiendi: quia, quod homo postquam efficaciter primò proposuit aliquod committere, & postea retractavit propositum illud per actum contrarium, sed iterum statim redeat ad pristinam voluntatem, non ordinariè accidit; at idè non est mirum, si de hoc Confessarij pœnitentes interrogare non debent: non enim tenentur Confessarij interrogare pœnitentes de omnibus peccatis, quæ potuerint ab illis committi, eorùmque circumstantiis, sed de illis, quæ ordinariè contingere solent, spectata pœnitentis qualitate. Hæc Merolla.

9. Alterum est Pallavicini *p. 2. d. 9. art. 2.* quem refert Cottonius *l. 2. de Sacramentis controversia 7. num. 206.* Confessarius, inquit, in universum excusari potest ab onere interrogandi de circumstantiis, etiam mutantibus speciem: nam aut pœnitens in peccando advertit ad malitiam specificam, & tunc eam non interrogatus aperiet, recordatus nimirum in exami-

ne, quod non minori advertentia fieri solet, quàm peccata committi: vel non advertit, ac proinde peccatum, nec contraxit, nec explicare tenetur: quòd si aliquando major ad peccandum malitia, majorque ad examinandum negligentia afferatur, non ob paucos hos eventus probabiles, imponi debet onus Confessariis universaliter, quorum onerosum est munus, & ingens numerus necessarius in Ecclesia Dei. Hæc ille. Idem explicat in Ebrio *Go. bat de Ebrietate c. 8. n. 41.*

10. Hic quæret timoratus aliquis; an teneatur Confessarius admonere pœnitentem, ut ad cognoscendum numerum suorum peccatorum aliquam diligentiam exteriorem præmittat? exemplis clarior fiet quæstio: Titius peccavit cum complice multoties, nec recordatur præcillum numerum furtorum v. gr. obligaturne convenire Cajam, complicem, potentem revocare in memoriam dictum numerum? Pari modo: Petrus toto anno ab uno Paschate ad aliud in nullo die festo audivit Sacrum; dubitat autem, quot fuerint hi dies festi: teneturne accipere Breviarium, illudque legendo numerare dies festos illius anni? Idem quæritur de similibus: Respondet Perez *tract. 3. de Sacr. & virtute Pœnitentia. in suo Opere Posthumo disp. 5. c. 4. n. 94. fol. 358.* non teneris; Primò, quia id inusitatum est; Secundò, quia in Trid. solùm exigitur exploratio latebrarum conscientia, diligens cogitatio, & præmeditatio, ipsamque explorationem latebrarum nomine præmeditationis, & cogitationis diligentis com-

pre-

prehendit. At quis non videat aliud esse cogitare, & præmeditari, seque bonitatem excutere, & explorare latebras suæ conscientiæ; aliud consultare amicum complicem, & legere Brevarium? Hæc Perez.

11. Denique prudentiâ opus est in removendo pœnitentem ab occasione proxima, ut item à recidivo, de quibus habet à Laym. *lib. 5. tract. 16. cap. 4. n. 9. & n. 10.* duo, quæ hic referibam: alterum circa occasionem, alterum circa recidivum.

Circa occasionem proximam, sanè proximas (ait dictus Layman) occasiones (quæ sunt illæ, sub quibus homines trequenter, aut facilè labitur) vitare obligamur: Excipe tamen, nisi proxima occasio peccandi mortaliter, sine gravi incommodo corporis, famæ, vel fortunarum tolli non possit. Tunc enim consilium est, sed non præceptum; quare absolviendi sunt, qui officio, negotiatione, domo, in qua peccandi periculum imminet, discedere sine maxima difficultate non possunt; parati tamen adhibere remedia peccatorum, præsertim quæ affert Confessarius; Ratio est, quia occasio peccandi in se non est peccatum; quare permitti potest ex gravi necessitate, quæ impossibilitatem affert moralem. Nam tunc non tam est se committere periculo, quam illud pati: Hæc Laym.

12. Circa recidivum sic habet idem Layman: qui est recidivus, abstrahendo ab occasione proxima, & scandalo (talis esset, qui sæpè se polluit sine occasione intrinseca, consultò assumpta, ut notat Joann. Sanchez *d. 10. num. 9.*)

si affert aliquod signum emendationis, esse semper absolvendum: signa autem emendationis sunt, vel rariùs peccare, vel aliquis verus dolor, immò & dolor ex vero animo conceptus, vel ipsum spontè confiteri in iis, qui non urgente præceptore, vel alio, vel consuetudine Congregationis v. gr. &c. tunc enim habebitur signum emendationis, secus non erit absolvendus.

12. Benignissimè autem de hoc loquitur Dicastillus apud Dianam *p. 11. tract. 5. ref. 30.* dicens: vix huic recidivo, præsciindendo ab occasione proxima, debere negari absolutionem, sed certè aliquando potest, nam (ut habet de Lugo *d. 14. de pœnit. n. 160.*) sæpissimè ex frequenti lapsu mortali colligi potest, non adesse verum dolorem, quia moraliter impossibile est; ut qui verè dolet, aliquantulum non se abstineat: quare ex hoc capite potest negari, vel differri absolutio.

CAPUT XXVII.

De Scientia Confessarij.

1. **C**um Confessarius exerceat munus Judicis, Magistri, & Medici erga pœnitentem, debet necessariò, aliquo saltem modo, esse peritus de iis, quæ ad ejusmodi munus pertineat.

Debet igitur primò scire, qua potestate absolviendi polleat: an circa viros, an circa mulieres; quæ peccata, quas excommunicationes absolvere valeat, quod est scire, quinam casus sint reservati, qui non item; quam dispositionem, dolorem propositum, mysterio;

et in b... ..

MEVRINI
in
Ecclesiæ præceptis
VARRI
de
E II
306